

Nagycsütörtökre

K.K.T. Alkonyatkor a nap búcsút int a látóhatárról, de a lenyugó nap visszaverődő fénye vörös fénnel borítja be a felhőket, a hegyek csúcsait. A Kálvárián búcsúzott a földtől a lelkek napja, Krisztus és hátrahagyta örök szeretetének soha el nem múló, el nem halványuló tüzét, az Oltáriszentségben. Nagycsütörtök estéjén, az utolsó vacsorán gyűjtotta meg ezt az örömtüzet, az utolsó vacsora terméből csapott ki ez a láng és terjedt városról városra, faluról – falura és ma már az egész földkerekségen lobog a lángja.

Az oltáriszentség születését ünnepeljük ma. Krisztus szeretete csendül ki az utolsó vacsora terméből. Érti, tudja, hogy földi élete nemsokára le fog áldozni. Mellette vannak tanítványai, lelkének újszülött gyermekei. Felsőhajt a lelke, felsír a szíve: Mi lesz ezekkel, ha én elmegyek? Látja Pétert, az esendő apostolfejedelmet. Látja a börtönt, melyben Péter sínylődni, szenvedni fog. A bilincseket, melyek beeszik magukat eleven húsába. . A szidalmat, gúnyt, megvettetés, mely miatta fogja érne. A keresztet, mely Péterre várakozik. Az erőszakos halált, mely életét veszi. Ki fogja bátorítani, megerősíteni? Ki fogja kezét hóna alá tenni, hogy össze ne roppanjon? Ó, hogy szeretnék támasza, biztatója, segítője lenni – dobogta szent szíve. Megtehetette, mert mindenható volt. Meg is tette, mert szeretett. Itt maradt az Oltáriszentségben.

Látja Andrást, Fülöpöt vérezni, szenvedni a kereszten. Látja kételkedő apostolát, Tamást, amint gyilkos kezek átszúrják szívét. Látja Bertalant élve eltemetni, Mátyást, amint agyonkövezik, Jakabot lándzsával megölni. Látja Mátét, amint az oltár mellett meggyilkolják. Vértanúi vérük a szemei előtt piroslik. Ó, hogy szeretnék mellettük lenni, hogy bátorítsam őket, hogy a vértanúi halált megédesítsem – dobogta szent Szíve. Megtehetette, mert mindenható volt. És meg is tette, mert szeretett. Itt, velük és velünk maradt az Oltáriszentségben.

Látta a három első század több millió vértanúját, a gyermek Pongrácot és Ágnest, a mosolygó Ceciliát, a bátor Katalint, a hős katonát, Sebestyént, az édesanyát, Perpetuát, Lőrincet, a fiatal papot, akik mind bátran haltak meg a vérpadon. Ó, hogy szeretnék mellettük lenni, hogy megédesítsem utolsó percüket és felfogjam utolsó sóhajukat. Meg is tette, mert szeretett. Köztük maradt az Oltáriszentségben.

De aztán tovább nézett. Ott az utolsó vacsora termében látta a szegény árvákat akik valaha is élni fognak a földön, s akiknek senkijük és semmijük nincs. Látta az özvegyeket, kik mint a puszta magányos fája, egyedül állnak a világon, a szegényt, kinek

nincs ruhája, betevő falatja, a beteget, ki hónapok, talán évek óta nyomja az ágyat, a hitvest, kit mindenéből, még szívéből, szeretetéből is kismimizett a hitvese, az édesanyákat, kiknek gyermekei durvasággal sőt veréssel fizetnek, az öregeket, kiket talán az istállóba szorított a hálátlanság, az elkeseredett embert, kinek békéjét feldúlták, lelkét darabokra törték a gonosz lelkek. Látta az ifjakat, akik hősiezen küzdenek lelkük liliomos tisztaságáért. És megdobbant a szíve. Ó, hogy szeretnék velük, mellettük lenni, hogy támaszuk, erősségük, vigasztalójuk és bátorításuk lehessenek. Hogy lelkükbe sugározzon, szívem a szívével összedobbanjon, velem küzdjenek, és velem győzzenek. Megtehetette, mert mindenható. Meg is tette, mert szeretett. Velünk, közöttünk maradt az Oltáriszentségben.

Ez az Oltáriszentség titka. A szeretet marasztalta itt közöttünk. A szeretet várta Isten fiát az oltár szentségházába, és a szeretet foglya lesz Ő mindig, mígcsak emberek a földön.

K.K.T. Meg tudod érteni Nagycsütörtök titkát? Azóta velünk egy községben lakik az Úr Isten. Ő az áldott jó szomszédunk. Velünk az Isten, nem félünk. Boldogabbak lehetünk, mint azok, akik Krisztussal egy időben éltek a földön. Ők ugyan láthatták színről színre, halhatták szent tanítását, ruhája szegélyét érinthették, gyermekeket ölelt magához, de mi szívünkbe fogadhatjuk, vele egyesülhetünk. Neki lakást adhatunk, ő pedig ha jó házigazdáik leszünk, gazdag laktól fizet, örök élettel jutalmaz.

Mily sivár volna a mi életünk Oltáriszentség nélkül. Akkor csak halvány emléke élne lelkünkben annak, hogy régen-régen, ezelőtt 1900 esztendővel, itt járt az Isten a földön 33 éven keresztül, aztán felment a mennybe, és azóta távol van tőlünk. De nem, velünk az Isten, itt van közöttünk, nem felejtjük el soha. Mert nemcsak Ő szeretett minket, mi is szeretjük Őt. Azért gyűltünk össze a mai estén, hogy hálás szívünk szeretetét kiöntsük előtte. Köszönjük Uram, hogy ennyire szerettél bennünket. Köszönjük, hogy nemcsak a halálba mentél éretted, hanem még a halálon túl is velünk akartál maradni. Szeretetedre nem lehet más válaszuk, mint ez: Áldassék és dicsőítessék mindörökké a legméltóságosabb Oltáriszentség! Ámen.

Kőröstarján, 1965. április 15.